

Lieve gemeente,

Er is een liedje: "t Zijn de kleine dingen die het doen.".....

Niet iedereen zal het een mooi lied vinden, maar het past wel heel goed bij het verhaal van vanmorgen.

Een verhaal over kleine dingen en wat die teweeg kunnen brengen.

Daar staan de geschiedenisboeken ook vol mee.

Kleine dingen die bij elkaar kwamen en toen wereldoorlogen hebben veroorzaakt.

En het zijn altijd mensen die aan het begin hiervan staan.

Mensen die door hun daden of juist door het nalaten hiervan dingen in gang zetten, waarvan het resultaat soms niet te overzien is.

Wie wind zaait zal storm oogsten, staat in het Bijbelboek Hosea en het is zelfs een spreekwoord geworden.

Je kunt hierbij ook denken aan de woorden "haat zaaien".

Of tweedracht zaaien.

Het kan soms heel klein zijn wat je doet, of heel weinig wat je zegt, en misschien is het zo dat je juist niets zegt, maar het kan hele grote gevolgen hebben.

Daarom moet je bij het begin beginnen en eigenlijk al voorkomen dat je haat zaait, om ervoor te zorgen dat dit niet tot iets heel groots kan uitgroeien.

Maar het kan ook de andere, tegenovergestelde kant opgaan.

Liefde zaaien, daar is nu weer niet een spreekwoord over.

Maar dat is wel waar dit verhaal over gaat: de nieuwe wereld van God lijkt op een mens die gaat zaaien.

En wat er dan gezaaid wordt kan van alles zijn: liefde, maar ook verantwoordelijkheid voor elkaar, trouw, respect, compassie.

Het kan allemaal meewerken aan een betere wereld.

Die andere betere wereld komt er dus niet zo van de ene op de andere dag en al helemaal niet met bruto geweld en met een groot leger.

Maar die moet ontkiemen en groeien en pas dan zal die er komen.

Het zaad dat je zaait als mens is klein.

Een los zaadje zie je nauwelijks en is weggewaaid voor je het weet.

Zo is het ook met datgene dat wij bijdragen aan die nieuwe wereld.

Vaak denken we dat het onbetekenend is, dat het niet belangrijk is.

Kleine dingen, waarvan je zelf geneigd bent om te zeggen: 'stelt toch niks voor.'

Maar alles wat wij doen bepaalt wel met elkaar hoe de wereld eruit ziet.

Vaak zijn we geneigd erover heen te kijken.

Dan zien we alleen maar waar de koppen in de krant over gaan:

nepnieuws, dreigende taal tussen verschillende landen; de moeilijkheden van de Europese Unie, ontevreden burgers, opkomend antisemitisme, terroristische aanslagen en ga zo maar door.

Grote dingen die gebeuren en waar mensen een rol in spelen, vaak een niet zo mooie rol.

Maar achter en naast al die grote gebeurtenissen zijn er ook andere mensen actief, die kleine stappen zetten en kleine dingen doen.

En al die kleine stappen maken samen ook hoe onze wereld eruit ziet.

Die weg van de kleine dingen is een weg van zaaien van bescheiden woorden, van kleine gebaren, van een uitgestoken hand die een ander helpt.

Die kleine dingen en kleine stappen, die allemaal heel simpel en onbelangrijk lijken, die maken wel met elkaar hoe de wereld en hoe de maatschappij eruit ziet.

Wat me opviel was ook dat er staat dat die zaaierende mens geen idee had hoe het zaad ontkiemde en opkwam.

We doen wat we moeten doen en het resultaat kan dan verbluffend zijn, wat we zelf vaak niet eens zouden verwachten.

Dat tweede voorbeeld van dat mosterdzaadje verwijst naar hetzelfde: een klein zaadje waar een grote struik uitkomt, een onderdak voor de vogels.

Je kunt je afvragen of je leven wel 'blijvende vruchten' heeft voortgebracht.

Wat je bijdragen eigenlijk waren aan de komst van die nieuwe, betere wereld van God.

En aan de andere kant kun je het idee hebben vaak helemaal geen resultaat van al je inspanningen te zien en lijkt het allemaal voor niets geweest te zijn.

Het zal met de mensen om Jezus heen wel net zo gegaan zijn en waarschijnlijk heeft hij hen met deze verhalen moed willen inspreken. Ook al zie je er niets van, toch hebben al die kleine dingen die je doet, wel degelijk zin.

De verpleegkundige die een kankerpatiënt opbeurt en door akelige behandelingen heen sleept, ziet honderden zieken per jaar en doet voor haar gevoel 'gewoon haar werk', maar zij maakt voor hen wel degelijk het verschil.

Één brief schrijven voor Amnesty International kost maar 5 minuten maar 1000 brieven kunnen wel degelijk het verschil maken tussen leven en dood.

En een kaart of een berichtje dat je stuurde naar iemand die het moeilijk heeft, kan het voor die persoon weer wat draaglijker maken.

Of hier in de kerk: iemand ophalen om mee naar de kerk te nemen, een praatje maken met iemand die nieuw is en die je niet kent, even koffie halen voor iemand die niet zo makkelijk meer uit de voeten kan, een opbeurend woord en wat meeleven tonen.

Kleine dingen die zoveel kunnen betekenen.

Zo kan het goede dat wij in een paar minuten doen en waarvan we zeggen, wat stelt het nu eigenlijk voor, zich als een olievlek verspreiden ook zonder dat wij dat zien.

Deze verhalen over Gods nieuwe wereld zijn er om ons te bemoedigen om niet op te geven, maar te blijven geloven dat al die kleine, ogenschijnlijk onbelangrijke dingen die wij doen, dat die wel degelijk verschil maken en bijdragen aan de komst van een betere wereld. Ook al zien we er dan vaak niets van en hebben we het idee dat we geen enkel verschil maken.

Je weet niet hoe het groeit, zegt Jezus hier.

Hoe groot de struik kan worden uit een mosterdzaadje.

Hoe groot de gevolgen kunnen zijn van jouw kleine daden en van de kleine stappen die jij zet.

De mens uit het verhaal die gezaaid heeft, gaat slapen en staat weer op, elke dag opnieuw, staat er dan, terwijl het zaad groeit.

Hij doet zijn werk en hij rust uit.

De Deense filosoof Søren Kierkegaard heeft gezegd dat er twee dimensies zijn in het leven van ons mensen.

Een esthetische en een ethische.

Een waarbij je geniet van het mooie en het goede dat er is.

En een waarbij je in actie komt om de wereld te verbeteren, om je plichten naar de wereld en naar je medemens na te komen.

Het laatste vers van het gedicht "Stopping by Woods on a snowy evening" van de dichter Robert Frost eindigt hiermee.

*The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.*

Diep is het bos en duister, aangenaam.

Maar ik moet nog achter beloftes aan,

En mijlen ver voor ik kan slapen gaan,

En mijlen ver voor ik kan slapen gaan.

De dichter zou nog graag in het prachtige bos, door de sneeuw verstild, willen blijven, maar hij weet dat het leven ook om actie vraagt en niet alleen om uitrusten en stil genieten.

Hij heeft plichten naar de wereld en moet nog zijn beloftes nakomen, beloftes naar zichzelf en naar God.

In ons leven mogen we genieten van de mooie momenten die er zijn en van de plannen die we maken en we moeten ons werk en onze plicht doen, ieder op onze eigen plek.

En daarbij kunnen we ook vertrouwen dat al die kleine bijdragen van ons zullen meewerken aan die nieuwe wereld van God.

We hoeven niet in een keer de hele wereld te verbeteren, de armoede in Afrika op te lossen, alle ziektes uit te roeien en een oplossing te bedenken voor de klimaatverandering.

Laten we klein beginnen, met kleine stappen, zaadje voor zaadje.

Want het doen van werken van liefde is zelf het Koninkrijk van God.

Amen